

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce E.L., nar. ■■■, bytem ■■■, t. č. bytem ■■■, zastoupeného opatrovníkem JUDr. Vlastimilem Motlíkem, advokátem se sídlem Příčná 350, 468 22 Železný Brod, proti žalované České správě sociálního zabezpečení se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Opatrovníku JUDr. Vlastimilu Motlíkovi, advokátu se sídlem Příčná 350, 468 22 Železný Brod, s e u r č u j e odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 2 600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou žalobou se žalobce bránil shora označenému rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky a potvrzeno rozhodnutí č. II žalované ze dne 12. 12. 2014, č. j. 820 913 9268. Označeným prvostupňovým rozhodnutím č. II žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. d) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a s přihlédnutím k čl. 46 nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 883/200 rozhodla žalobci o zvýšení invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně

od 19. 10. 2012 s tím, že výše invalidního důchodu III. stupně činí 1 088 Kč, od ledna 2013 se zvyšuje na 1 111 Kč měsíčně a od ledna 2014 na 1 117 Kč měsíčně.

Žalobce obecně namítal, že s částkou přiznaného invalidního důchodu ve výši 1 143 Kč měsíčně (*pozn. soudu* po valorizaci od ledna 2015 dle oznámení žalované ze dne 21. 12. 2014) nesouhlasí, protože uvedená částka mu nestačí k pokrytí jeho potřeb.

Prostřednictvím ustanoveného opatrovníka (usnesením soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 60 Ad 11/2015-51) žalobce k výzvě soudu doplnil, že nesouhlasí výlučně s částkou přiznaného důchodu, který považuje s ohledem na závažnost svých nemocí a svoje potřeby za nedostatečný. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné, protože opomíjí, že žalobce nebyl nikdy schopen s ohledem na svůj zdravotní stav vykonávat soustavnou práci. Posudkem o invaliditě vypracovaným MUDr. ■■■, posuzující lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Semily (dále jen „OSSZ“), bylo prokázáno, že trpí dětskou mozkovou obrnou v kvadraparetické formě a od šestnácti let je jeho stav ustálený. Dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav znemožňující od dětství výkon jakékoliv práce je patrný např. z vyšetření klinického psychologa Mgr. ■■■ ze dne 5. 2. 2014 či z vyšetření klinického psychologa PhDr. ■■■ ze dne 18. 6. 2015. Žalobce s odvoláním na text § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění dovozoval nezákonnost rozhodnutí žalované, neboť citované ustanovení nebylo na jeho případ aplikováno. Podle žalobce se na něj uvedené ustanovení vztahuje, neboť invalidita jako setrvalý stav byla zjištěna nejpozději v šestnácti letech. Pak by výše procentní výměry jeho invalidního důchodu měla činit měsíčně 45 % výpočtového základu, který by se měl rovnat osobnímu vyměřovacímu základu. Žalobce odkázal na § 42 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, v němž je stanovena minimální procentní výměra invalidního důchodu pro případy, jako je jeho. Důležité je i zjištění doby, po kterou byl žalobce veden v evidenci krajské pobočky úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby se soud dotázal Úřadu práce Semily, Úřadu práce Jablonec nad Nisou ohledně dob evidence žalobce jako uchazeče o zaměstnání. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 2. 2015, jakož i prvoinstanční rozhodnutí č. II. ze dne 12. 12. 2014 ve výroku, kterým se žalobci přiznává invalidní důchod ve výši 1 088 Kč.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná námítka uplatněné žalobcem odmítla jako nedůvodné a setrvala na svém rozhodnutí. Upozornila na to, že dle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění platí, že při změně stupně invalidity se již nezjišťuje podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na „jiný“ invalidní důchod a důchod se nově nevypočítává. Výše procentní výměry se mění pouze v poměru procentních sazeb odpovídajícím změně stupně invalidity, a to ve stejném poměru, v jakém jsou ve vzájemném vztahu sazby podle odstavce 2. Nová výše procentní výměry se stanoví jako součin výše procentní výměry invalidního důchodu, která náležela ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně invalidity a koeficientu. Koeficient se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění odpovídající novému stupni invalidity a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění odpovídající dosavadnímu stupni invalidity. V případě žalobce byla výše koeficientu vypočtena jako podíl procentních sazeb 1,50 : 0,75 %, tedy 2. Uvedeným koeficientem byla vynásobena dílčí výše procentní výměry dosud vypláceného invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně, tedy 142 Kč x 2 =

298 Kč. Včetně dílčí základní výměry ve výši 790 Kč činí důchod žalobce pro invaliditu III. stupně k datu 19. 10. 2012, tedy ke dni změny stupně invalidity, částku 1 088 Kč.

V replice žalobce žalované vytknul, že se k jeho námitkám nevyjádřila. Zdůraznil, že nikdy nebyl schopen vykonávat soustavnou práci, jeho nepříznivý zdravotní stav je od 16 let ustálený. Žalovaná je proto povinna při stanovení invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně aplikovat § 42 zákona o důchodovém pojištění.

Krajský soud, jemuž byla žaloba postoupena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2015, č. j. 22 Ad 12/2015-8, jež nabylo právní moci dne 7. 4. 2015, přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu a z hlediska uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná.

Při posouzení věci vycházel soud z následujících skutečností plynoucích z předloženého spisového materiálu:

Dne 18. 8. 2011 žalobce požádal o přiznání invalidního důchodu.

Rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2012, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí ze dne 8. 12. 2011, byl žalobci od 15. 6. 2007 přiznán částečný invalidní důchod. Uvedeným rozhodnutím bylo dále vysloveno, že částečný invalidní důchod ve výši, v jaké náležel ke dni 31. 12. 2009, se od 1. 1. 2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu II. stupně.

Přiznaný důchod byl rozhodnutím žalované ze dne 11. 4. 2013 ve spojení s rozhodnutím o námitkách zvýšen od 19. 10. 2012 z důvodu zhoršení zdravotního stavu žalobce na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Žalovaná tak učinila s ohledem na výsledky posouzení zdravotního stavu žalobce a poklesu jeho pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 70 % podle posudku OSSZ ze dne 12. 12. 2012, podle kterého byl žalobce od 19. 10. 2012 uznán invalidním pro III. stupeň invalidity. Soud podotýká, že žalobce se tehdy bránil přiznané výši invalidního důchodu, nikoli posouzení stupně invalidity či posouzení data, od kterého změna invalidity nastala.

Důchodový nárok žalobce byl žalovanou poté znovu posouzen na základě podání žalobce ze dne 1. 9. 2014, které uplatnil prostřednictvím Parlamentu České republiky. Žalovaná znovu stanovila výši částečného invalidního důchodu ke dni 30. 4. 2008, kdy žalobce získal jeden rok pojištění podle českých předpisů o důchodovém pojištění v souladu s č. 48 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a od 1. 5. 2010 v souladu s č. 57 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 883/2004.

Rozhodnutím č. I ze dne 12. 12. 2014 byl výrokem I. žalobci od 30. 4. 2008 stanoven částečný invalidní důchod podle čl. II bodu 1 zákona č. 306/2008 Sb., který mění zákon o důchodovém pojištění, a § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2009, a s přihlédnutím k č. 14 a č. 45 a čl. 46 odst.

2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a počínaje 1. 5. 2010 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a č. 987/2009 ve výši 725 Kč měsíčně. Základní výměra důchodu podle rozhodnutí činí 591 Kč měsíčně a procentní výměra s ohledem na nízké vyměřovací základy 134 Kč měsíčně. Výrokem II. uvedeného rozhodnutí bylo konstatováno, že částečný invalidní důchod ve výši, v jaké náležel ke dni 31. 12. 2009, se od 1. 1. 2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu II. stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního poklesla pracovní schopnost žalobce o 50 %. Po celkové úpravě a valorizacích činila výše částečného invalidního důchodu, resp. invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně částku 939 Kč měsíčně od ledna 2012 s tím, že základní výměra důchodu II. stupně činila 790 Kč měsíčně a procentní výměra 149 Kč měsíčně.

Protože je žalobce podle závěrů kontrolní lékařské prohlídky na základě již shora zmíněného posudku OSSZ Semily ze dne 12. 12. 2012 od 19. 10. 2012 invalidní pro invaliditu III. stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 70 %, žalovaná rozhodnutím č. II ze dne 19. 10. 2012, č. j. 820 913 9268/428, upravila výši přiznaného dílčího invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Rozhodnutí žalovaná opět odůvodnila odkazem na posudek OSSZ Semily ze dne 12. 12. 2012, podle něhož je žalobce invalidní pro invaliditu II. stupně, ale od 19. 10. 2012 je invalidním pro invaliditu III. stupně. Výši invalidního důchodu stanovila podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění s tím, že koeficient stanovený podle uvedeného ustanovení činí 2. Dílčí základní výměra důchodu činí 790 Kč měsíčně, procentní výměra invalidního důchodu činila před provedenou změnou stupně invalidity 149 Kč měsíčně, po vynásobení koeficientem 2 činí výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně 298 Kč měsíčně.

V námitkách podaných proti rozhodnutí žalované č. II žalobce nesouhlasil s výší přiznaného invalidního důchodu, trval na jeho zvýšení, protože nemá z čeho žít. K námitkám dokládal řadu lékařských zpráv.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná jeho námitky zamítla a prvoinstanční rozhodnutí č. II potvrdila s odůvodněním, že změna data přiznání částečného invalidního důchodu provedená rozhodnutím č. I ze dne 12. 12. 2014 měla vliv i na přepočtení výše invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně.

V úvodu musí soud zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu z hlediska uplatněných žalobních námitek je rozhodnutí žalované č. II ve spojení s rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015. Těmi bylo rozhodnuto podle § 56 odst. 1 písm. d) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění o změně výše invalidního důchodu.

Podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění platí, že *zjistí-li se, že změnila skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).*

Podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění *při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.*

Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.

Podle § 41 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění výše procentní výměry invalidního důchodu činí za každý celý rok doby pojištění

a) 0,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně,

b) 0,75 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně,

c) 1,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně; ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé a třetí a § 34 odst. 1 věty třetí platí zde obdobně.

V souzeném případě byla důvodem pro vydání rozhodnutí č. II ve spojení s napadeným rozhodnutím skutečnost, že přepočet výše přiznaného částečného invalidního důchodu rozhodnutím č. I ze dne 12. 12. 2014, měl vliv i na přepočet výše invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně.

Soud vychází z toho, že rozhodnutí č. I. ze dne 12. 12. 2014, jehož výrokem I. byl žalobci od 30. 4. 2008 stanoven částečný invalidní důchod ve výši 725 Kč měsíčně, s tím, že dle výroku II. částečný invalidní důchod ve výši, v jaké náležel ke dni 31. 12. 2009, se od 1. 1. 2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu II. stupně a zvyšuje se dle příslušných nařízení vlády na 939 Kč od ledna 2012, je pravomocné. Žalobce se jeho vydání nebránil, neuplatnil proti němu námitky, ve kterých by nesouhlasil s výší přiznaného částečného invalidního důchodu, resp. invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně, či se bránil posouzení invalidity.

Ve shodě se žalovanou soud konstatuje, že rozhodnutí o změně invalidního důchodu vydané dle § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, které se vydává z důvodu změny stupně invalidity dle § 39 odst. 2 uvedeného zákona, vychází z výše procentní výměry invalidního důchodu před provedenou změnou stupně invalidity. Žalovaná postupovala v souladu s § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, jestliže výši procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně vypočetla koeficientem 2. Tento koeficient byl určen v souladu s § 41 odst. 3 ve spojení s odst. 2 zákona o důchodovém pojištění jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity, tedy $1,50 \% : 0,75 \%$, tj. 2. Uvedeným koeficientem 2 pak byla vynásobena procentní výměra invalidního důchodu, který předcházel dni

19. 10. 2012 (den, od něhož došlo ke změně stupně invalidity), který činila 149 Kč měsíčně (právě dle rozhodnutí č. I ze dne 12. 12. 2014). Takto byla žalovanou v souladu se zákonem stanovena výše procentní výměry 298 Kč a zvýšena dle příslušných nařízení vlády. Výše přiznaného invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně pak byla stanovena jako součet zvýšené procentní výměry a výměry základní.

Žalobce se dovolával vyššího invalidního důchodu poukazem na § 42 zákona o důchodovém pojištění. Uvedené ustanovení představuje řešení mimořádných situací, kdy nelze z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce od raného věku předpokládat dosažení potřebných dob pojištění. Jedná se o tzv. invalidní důchod z mládí. Podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).* Na tzv. invalidní důchod z mládí má tedy nárok osoba, která splňuje kumulativně tyto podmínky: 1) věk alespoň 18 let, 2) trvalý pobyt na území České republiky, 3) vznikl plně invalidity před dosažením 18 let věku, 4) nedostatek potřebné doby pojištění, 5) existence plně invalidity v době podání žádosti.

Z uvedeného vyplývá, že jednou z podmínek je zjištění plně invalidity již před dosažením 18 let věku. Tuto podmínku však žalobce nesplňuje. Žalobce nebyl plně invalidní ještě před dosažením 18 let věku. Jak vyplývá z posudku OSSZ Semily ze dne 12. 12. 2012, (kterého se žalobce ostatně sám dovolával), na němž stojí nejen žalobou napadená rozhodnutí, ale již rozhodnutí žalované, které vydávala v souvislosti se zjištěným III. stupněm invalidity dříve (rozhodnutí ze dne 11. 4. 2013 ve spojení s rozhodnutím o námitkách ze dne 21. 5. 2013), žalobce byl shledán plně invalidním teprve od 19. 12. 2012. Před tímto datem žalobce plně invalidní nebyl, z důvodu poklesu pracovní schopnosti o 50 % byla konstatována pouze částečná invalidita od 24. 1. 2000 (ve spisové dokumentaci založený posudek OSSZ v Ústí nad Labem ze dne 2. 3. 2012), která byla od 1. 1. 2010 považována za invaliditu II. stupně, tedy nikoli za invaliditu plnou. Již s ohledem na uvedené nebyla aplikace § 42 zákona o důchodovém pojištění v případě žalobce možná. Soud připomíná, že žalobce při svém zdravotním postižení v minulosti pracoval, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace (viz. zmínka v posudku OSSZ v Ústí nad Labem, evidenční listy důchodového pojištění, osobní list důchodového pojištění).

Dále soud uvádí, že z korespondence žalované s [REDAKCE], předsedou výboru pro sociální politiku Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, který se v souvislosti se žalobcovým invalidním důchodem na žalovanou obracel, vyplývá, že ke dni 20. 11. 2014 neměla žalovaná potvrzeno, že by měl žalobce na území České republiky trvalý pobyt. V této souvislosti odkazovala na uvedené trvalé bydliště v Slovenské republice v průkazu občana s těžkým zdravotním postižením vydaným Úřadem práce Rožňava s platností od 22. 4. 2004 na neomezenou dobu, jehož vydání bylo podmíněno trvalým pobytem na území Slovenské

republiky. Rovněž odkazovala na trvalé bydliště na území Slovenské republiky v platném občanském průkazu s platností do roku 2024. A zmínila i to, že žalobce v žádostech uváděl trvalé bydliště na území Slovenské republiky. Přitom dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je další zákonnou podmínkou pro přiznání invalidního důchodu v mimořádných případech trvalý pobyt pojištěnce na území České republiky. Ani splnění této další podmínky nebylo prokázáno.

Protože se při vydání rozhodnutí, kterým se mění výše přiznaného invalidního důchodu dle § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, nově nezjišťují potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod pro vyšší stupeň invalidity, a to právě v návaznosti na § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, a protože není na místě aplikovat § 42 zákona o důchodovém pojištění, soud neshledal potřebu dotazovat se Úřadu práce ČR, jeho územních pracovišť, ohledně dob evidence žalobce jako uchazeče o zaměstnání. Soud nedokazoval ani předloženým posudkem OSSZ Semily ze dne 12. 12. 2012, neboť ten je součástí spisového materiálu, ani označenými lékařskými zprávami, neboť námitky žalobce směřovaly do výše invalidního důchodu.

K nespokojenosti žalobce s přiznanou výší invalidního důchodu soud dodává, že se jedná o pouze dílčí český invalidní důchod přiznaný v situaci, kdy žalobci zároveň vznikl nárok na invalidní důchod od slovenského nositele důchodového pojištění. Na pokrytí zvýšených potřeb spojených se zdravotním postižením žalobce slouží také příspěvek na péči ve výši 8 000 Kč měsíčně přiznaný od 1. 5. 2014 dle žalobcem předloženého rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Liberci ze dne 20. 8. 2014.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 ods. 1 s. ř. s., neboť v zákonem stanovené lhůtě žalobce s takovým postupem soudu souhlasil a žalovaná svůj nesouhlas nevyjádřila.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s. Žalobce nebyl se svou žalobou úspěšný, úspěšná žalovaná nemá jako správní orgán ve věcech důchodového pojištění (též v souladu s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) na náhradu nákladů před soudem řízení právo. Soud proto výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výrokem III. přiznal soud opatrovníku ustanovenému dle § 35 odst. 8 s. ř. s. v souladu s § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce. Výše odměny a náhrady hotových výdajů byla stanovena v rozsahu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna byla stanovena v souladu s § 7, § 9 odst. 2 uvedené vyhlášky ve výši 1 000 Kč za jeden úkon právní služby, přičemž soud odměnu počítal za 2 úkony právní služby ve smyslu § 11 písm. b) a d) uvedené vyhlášky, celkem tedy ve výši 2 000 Kč. Náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden

úkon právní služby, tedy celkem 600 Kč. Celková částka, jež bude vyplacena ustanovenému opatrovníku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve stanovené lhůtě, tak činí 2 600 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. února 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně